

se af antallet af danske parlamentarikere og om boformer.

Det Konservative Folkeparti støtter forslaget. Forslaget har jo sit udspring i det tidligere Indenrigsministerium.

Da Liberalisterne i sin tid ansøgte, tog det 2 år og 9 måneder at få godkendelsen, og dengang blev man enig om, at det nok var hensigtsmæssigt at lægge den procedure over i et uvildigt organ. Det er så det, lovforslaget nu lægger op til, og det støtter vi massivt op om.

Det vil sige, at det er det gamle Valgretsnaevn, der nu kommer til at hedde Valgnaevnet, der nu overtager den her kompetence, og det er med en dommer som formand og med en, der er kyndig i navne osv. Så alle forordninger er i orden til, at vi kan støtte massivt op om det.

Der er tre andre gode argumenter for, at vi støtter forslaget.

Det ene er, at godkendelsesperioden udvides fra 2 år til 3 år. Det synes vi er rimeligt, for det er en besværlig proces at få stiftet et nyt parti og nå at leve op til alle de krav, der er i forbindelse med det. Til gengæld ser vi også positivt på, at det nu bliver vanskeligere at få en genfremsættelse eller en forlængelse, sådan at inaktive partiejere ikke kan lægge beslag på et partinavn, et ellers godt partinavn, i lang tid.

Det andet er jo så, at der sker en ændring i antallet af danske europaparlamentarikere fra 14 til 13. Det er en følge af, at Bulgarien og Rumænien er blevet medlemmer, og det er godkendt af Nicetraktaten. Nu kan jeg jo allerede se, at der er markeringer fra de to udmærkede Dansk Folkeparti-medlemmer, så lad mig tage forskud på glæderne og sige, at vores argumentation for at støtte det her er, at det ikke nødvendigvis er *kvantitet*, men *kvalitet*, der er afgørende for, hvor stor indflydelse man får, så hvis de EU-parlamentarikere, Danmark har i EU, gør deres arbejde godt, så mener vi godt, at de kan få præcis den samme indflydelse som 14. Men i øvrigt er det jo en fair fordelingsmodel, der er sket. Der er blevet udvidet med to ekstra lande, og derfor må vi afgive en smule til dem, det må være naturligt.

Det tredje er så de nye regler om boformer, hvor vi massivt bakker op om, at voldsramte kvinder nu får en ubetinget ret til at brevstemme, sådan at de forhindres i at skulle møde voldsmanden på valgstedet. Det synes vi er fint. Og det gælder også andre psykisk og fysisk dårligt fungerende mennesker.

Så har været den her debat om folk, der bor på forsorgshjem, og som midlertidigt er uden fast bopæl. Ja, man skal også tage hensyn til dem og give dem ret til at brevstemme. Og der kan man på den ene side sige, at man måske godt kunne overveje det. På den anden side vil vi også gerne forsøge at motivere folk til at tage hånd om deres eget liv, og de ville jo blive orienteret om, at der er valg, og man kan jo gå hen på valgstedet, selv om man ikke har fået et valgkort tilsendt, og stemme på den måde. Men det er ikke et springende punkt for os. Hvis der er nogen, der ønsker at debattere det i udvalgsarbejdet, så er vi positive over for at debattere det.

Men vi kan fra konservativ side støtte forslaget i sin helhed.

Kl. 13:28

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Der er vist en kort bemærkning fra hr. Martin Henriksen.

Kl. 13:28

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes da, at det var et rigtig interessant argument, som hr. Mike Legarth leverede, om, at det, at vi går fra 14 til 13, ikke reducerede dansk indflydelse. Det synes jeg er at spændende argument, som jeg meget gerne vil have at ordføreren uddyber lidt mere. Hvis nu vi var gået fra 14 til 15, havde det så ikke øget dansk indflydelse? Det kunne også være interessant at få svar på det.

Men jeg kunne også godt tænke mig at spørge ind til det her om spærregrænsen. Alle ordførerne var oppe og tale om, at det her er mægtig demokratisk, men synes ordføreren, at det er demokratisk, at man nu sætter spærregrænsen op? I dag skal man have sådan cirka 7 pct. af stemmerne for at kunne komme ind, men fremover skal man have sådan cirka 8 pct. af stemmerne for at komme ind. Er det demokratisk set et godt og fornuftigt skridt?

Kl. 13:29

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 13:29

Mike Legarth (KF):

Til det første vil jeg blot gentage, at jeg ikke nødvendigvis synes, at det er mængden af EU-parlamentarikere, der afgør, hvilken indflydelse vi får. Det er naturligvis måden at håndtere sit erhverv på, den viden, man har på området, og den måde, hvorpå man søger sin indflydelse, der i sidste ende er det mest afgørende. Og så er vi jo en del af EU og en del af et større fælles-